

Sygn. akt III Kow.257/16pr

POSTANOWIENIE

Dnia 12.05.2016r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w S. Tadeusz Stodoła

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Marcinkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej – Mieczysława Buksy

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego J. B. s. C.** o udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2 kkw

p o s t a n o w i ł :

1. odmówić **skazanemu J. B. s. C.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G.z dnia 3.11.2014r., sygn. akt XIV K 268/13; roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego wK.z dnia 08.05.2013r., sygn. akt II K 176/13;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. G. kwotę (...)zł brutto ((...)) za obronę z urzędu;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany J. B. złożył do Sądu wnioski o udzielenie przerwy w odbywaniu kary, ze względu na trudną sytuację rodzinną. Będąc na wolności chciałby wesprzeć finansowo najbliższych i wykonać remont mieszkania, celem zapewnienia swojej żonie i dzieciom odpowiednich warunków bytowych.

Wniosek nie jest zasadny.

Z załączonego do akt niniejszej sprawy wywiadu środowiskowego z dnia 31.03.2016r. wynika, że sytuacja rodzinna skazanego jest stabilna i nie wymaga jego pobytu na wolności.

Żona skazanego A. B. zamieszkuje w bloku wielorodzinnym przekazanym przez Wojskową Agencję Mieszkaniową do zasobów mieszkań komunalnych gminy C.. Lokal który zajmuje rodzina stanowi powierzchnię 46m² i składa się z 2 pokoi, kuchni i łazienki. Nadto, jest urządzonej standardowo, a przy tym utrzymany w czystości i porządku. Niewątpliwie, panujące w mieszkaniu warunki socjalno-bytowe umożliwiają żonie i dzieciom prawidłową egzystencję. Zatem, należy stwierdzić, że rodzina ma zapewnione odpowiednie warunki mieszkaniowe a więc osobista pomoc skazanego w tym zakresie jest zbędna.

Należy też zauważyć, że A. B. posiada środki do życia. Objęta jest wsparciem Ośrodka Pomocy Społecznej w C.. Ma przyznane świadczenie w postaci zasiłku rodzinnego na dzieci w wysokości 415 złotych miesięcznie a także w miesiącu styczniu, lutym i marcu bieżącego roku otrzymała

zasilek celowy w kwocie 150 złotych miesięcznie. Dodatkowo, pobiera alimenty z Funduszu Alimentacyjnego o łącznej wysokości 1350 złotych miesięcznie.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, udzielenie skazanemu przerwy w karze celem pomocy finansowej żonie nie jest celowe. Choć żona skazanego nie pracuje zarobkowo, tym niemniej nie jest pozbawiona środków na utrzymanie siebie i osób najbliższych. Zatem, nie budzi żadnych wątpliwości fakt, że A. B. w miarę swoich możliwości radzi sobie w codziennych sprawach, związanych zarówno z opieką nad dziećmi jak i prowadzeniem gospodarstwa domowego, a środki finansowe jakie uzyskuje pozwalają jej dość normalnie funkcjonować, w tym zaspokajać niezbędne potrzeby materialno-bytowe. Istotnym w sprawie jest to, że żona skazanego może liczyć, chociaż w ograniczonym stopniu, na pomoc matki W. K., która zamieszkuje po sąsiedzku.

Przypomnieć w tym miejscu trzeba, że przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter wyjątku od zasady nieprzerwanego odbywania kary pozbawienia wolności, a więc przesłanki jej udzielania muszą być ściśle interpretowane. Dopóki, zatem istnieje przekonanie, że obecność skazanego na wolności nie jest absolutnie konieczna, a jedynie wskazana do realizacji określonych celów, dopóty udzielenie przerwy nie jest uzasadnione. Pogląd ten wyraził Sąd Apelacyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 25.03.2009r., sygn. akt II AKz w 223/09, a Sąd penitencjarny w pełni go podziela.

Za niezasadne należy również uznać przerwanie wobec skazanego wykonywania kary pozbawienia wolności celem wykonania remontu mieszkania. Czynności te bowiem skazany może przeprowadzić zarówno w trakcie pobytu w izolacji więziennej, upoważniając do tego odpowiednio wykwalifikowane osoby, jak też po zakończeniu odbywania kary i opuszczeniu zakładu karnego.

Fakt, że skazany ma ograniczoną możliwość udzielenia pomocy swoim najbliższym w ich sprawach życiowych z uwagi na pozbawienie go wolności, jako stanowiąca normalną konsekwencję odbywania kary, nie uzasadnia sama w sobie udzielenia przerwy w karze w celu np. bieżącej opieki nad najbliższymi, czy uzyskania środków finansowych (vide: post. SA Lublin z dnia 15.06.2011r. w sprawie II AKz w 540/11). Popołniając przestępstwa skazany musiał się liczyć z tym, że zostanie w osadzony w zakładzie karnym celem odbycia orzeczonej kary, a to może negatywnie wpłynąć na sytuację jego bliskich. Musiał mieć świadomość konsekwencji swojego postępowania.

Zważyć również w tym miejscu należy, iż przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy, a rozważając zasadność jej udzielenia Sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzysta przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem (vide: post. SA w Lublinie z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKz w 446/09).

Jak wynika z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w S. skazany odbywa karę pozbawienia wolności za przestępstwa z art.197§3 pkt 1 kk i art.197§1kk, w sprawie XIVK 268/13 SO G. oraz z art.286§1kk w sprawie IIK 176/13 SR K. Uprzednio odbył również karę pozbawienia wolności za czyn z art.270§1kk w sprawie IIK 529/12 SR K. oraz za czyn z art.244kk w sprawie IIK 156/13 SR K. To oznacza, że skazany nie jest sprawcą przypadkowym, a naruszenie przez niego porządku prawnego nie było zdarzeniem incydentalnym.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w odbywaniu kary wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem zwłaszcza, jeśli uwzględni się treść opinii psychologa więziennego z dnia 10.03.2016r., z której wynika że skazany nie daje gwarancji prawidłowego funkcjonowania na wolności, w tym nieagresywnego zachowania.

Biorąc więc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art.153§2kkw, które uzasadniałyby udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Z tego też względu, uznając wniosek skazanego o udzielenie przerwy w karze za bezzasadny, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono zgodnie z przepisem art. 29§1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124) oraz § 2 pkt 1,2 i 3, § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2015r. poz.1800).

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art. 626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 1§2kkw.